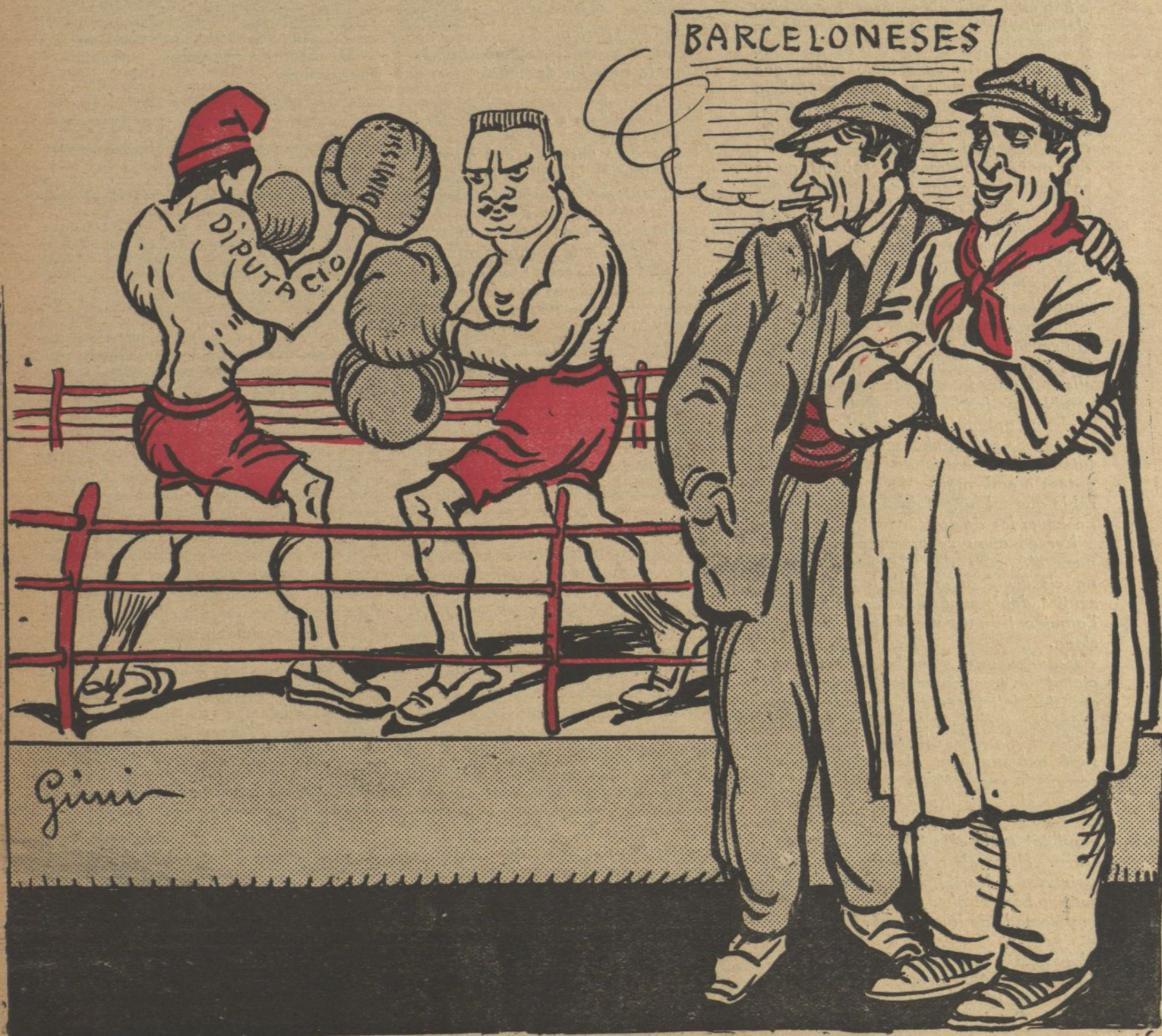

L'INTRANSIGENT

Setmanari Nacionalista d'Esquerra

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
FERRÁN, 34 - BARCELONA

SURT TOTS ELS DIMECRES
BARCELONA 15 D'AGOST DE 1922
Sobscripció trimestral 2 ptes.

L'obrer 1.er—Aquest mach per nosaltres no té interès.

2.^{on}—Es clar, com que a la fi no ha sigut més que un simulacre, encara que el de cap allà s'aguantat ferm.

Amb motiu de la vaga dels oficials de correus s'ha demostrat una vegada més el ridícol des govern espanyol. Hem pogut veure els grotescos i freqüents resultats que porten les promeses fetes una i mil voltes sens estudiar primer si tals promeses poden o no poden fer-se, o volen o no volen complir-se. També hem tingut ocasió de presenciar per mil·lèsima vegada com uns funcionaris que per a obtenir llurs càrrecs sempre s'han entés amb els governs, prescindint del criteri dels ciutadans, ara utilitzen a aquests, molestan-los a fi de que llurs molèsties portin la solució oficial que satisfaci als vaguistes. I, finalment, hem hagut de contemplar la mansuetut del poble, que paga i manté governs i empleats seus, sofrint els perjudicis creats pels que mal administrant o desobeint, no se saben entendre entre ells més que per a desatendre'ns moral i materialment a nosaltres, mansos i masells.

Els oficials de correus, en sa major part, com els tranviàries barcelonins, no es fan mai acreedors a la més petita simpatia del públic, ni tan sols dels seus companys en obrerisme. Els primers estan esvanits del càrrec oficial que ostenten, i tracten a qui ha d'anar a raure a ells amb unes formes gens satisfactòries, sembla que fassin una caritat contestant a alguna pregunta que s'els hi dirigeixi. Els segons són també autoritaris i absoluts amb un excés de disciplina mal entesa o amb manca de cordura intolerable que solsament desperten ganes de no haver-los de tractar mai.

Per ço quan es presenta un cas de vaga d'aquests dos elements, l'opinió no els acompanya amb lo més mínim sentint, doblement que en cap altre paro, l'amuïno i l'antipàtic destorb que ocasiona.

Nosaltres molt aviat ho hauriem solucionat, no provisionalment com s'ha fet ara, sinó definitivament, concedint d'una manera concreta i terminant totes les millores que els oficials es mereixin, però acompanyant als reclaments de correus la condició precisa i inapel·lable de que el moment que un funcionari de aquests deixés de tenir bona atenció i humilitat amb el públic, se li acabés l'arroç, els fesols o els naps que tingui assignats. Advertin, que a tots aquests que ara han fet vaga, els borraríem amb una plomada de la nòmina, els posaríem tots nous i, és clar, voldríem que «catalans fossin tots els que desempenyessin càrrecs públics, etz., etz.», o sigui al revés de lo que passa a la Mancomunitat de Catalunya.

Es la comunicació de protesta de la Diputació al Governador el motiu de

que aquest presentés la dimissió del seu càrrec, o és causa de dita dimissió la inadhesió dels elements patronals a la autoritat civil?

Si es fa constar que és lo primer, resultant ésser veritat el contingut de la protesta, el governador devia dimitir, però no amb disgust, sinó amb tristesa.

Si és lo últim, s'imposa l'immediata dissolució del somatent de nou cuny.

Si no és ni una cosa ni una altra, potser, potser... però ai! ai! ai!, quants pobles anomenariem!.....

I el quefe superior de policia, què?

El quefe superior de policia, res. ara.

El divendres passat, a dos quarts de vuit del vespre, la policia i la guardia de seguretat devien estar franques de servei; del contrari no s'explicaria que no fessin netejar de badocs la plassa de Sant Jaume, que encare que no fossin molts, feien la seva nosa i pega. Es una de les vegades que sens ésser amants de manar, hauríem volgut per deu minuts està en funcions actives de Ribé amb casaca vermella i de vparroto, amb xaqueta curta, que tant a l'Ajuntament com a la Diputació s'hi hauria pogut entrar i sortir com de la plassa de Catalunya, i els que xiulaven amb dificultat com els borratxos, no els hi hauríem donat temps ni d'anar-se a canviar de roba per a plantar cara.

Els barcelonins ja estan més que tips de la mala sombra amb que procedeix l'impopular individu que es dedicaquina honra per la familia! a volguer cobrar l'absurde impost d'inquilinat que l'Ajuntament no ha pogut fer pagar. Hi ha feines que sembla impossible que hi hagi qui es vulgui encarregar de fer-les, però, es allò que es diu, bé prous successors té en Nicomedes Méndez, Però lo més pistonut es què el senyor «esprema» de la plaça de les Olles, ara li ha donat per presentar al cobro uns rebuts del mentat impost que sols podrien tenir valor en algún arxiu de antiguitats i tenint en compte, además, que ja té cobrats els posteriors o siguin els del trimestre actual. Es recomenable al fantasma de les amenaces d'embargs i recàrregs que no continui trencant-se el cap amb tals combinacions perque si nó li hauran de fer un cap nou.

Veuríem amb molt agrado que l'Ajuntament dongués la llauna dimissòria a uns quants empleats al disordre el negociat del impost d'inquilinats i els fés entrar de cobradors a les companyies

d'electricitat, a veure si així tindrien prou gent per a anar a cobrar cada mes el consum del fluït, en lloc d'anar-hi quan els hi dóna la gana. La caixa municipal en sortiria beneficiada i el públic també, sempre que s'estigués al cuidado de què les companyies no poguessin apujar el preu del kilowat, doncs del contrari, encara hi hauríem perdut diners.

L. ESCLAU

Flor de Card

D. Federico Urrecha, aquell que deia *nosotros los cabritos*, continúa veient *cabritos* i banyes per tot arreu. Pobre home! Deu ésser una especie de mania persecutòria. Però quan ell mateix demostra tenir tan ficades al cap les banyes no hem d'ésser pas nosaltres qui les hi tregui. Ben el contrari; ara quan tinguem d'anomenar-lo, ho farem així:

D. Federico Urrecha, anti-català i gran cabrit.

Ja que ell mateix ho diu...

ESCARDOT

Balanç setmanal

Examen Mundial: La setmana passada s'han fet principalment observar les relacions Inter-Estatals, la tendència nacionaliste i els problemes de treball.

Entre els fets que fan referència a les relacions Inter-Estatals sura preferentment la Conferència que actualment es celebra a Londres entre Anglaterra, França i Itàlia per a tractar la qüestió de les reparacions. Mestre moltíssima prepsa interaliada creu que les bases presentades per en Poincaré son inacceptables altra, inclús anglesa i alguna de nortemérica, alaba la situació en que amb molta fermesa resta col·locat en Poincaré; i mentre els primers dies és deia que ja s'havia arribat a un acord sobre sis punts fonamentals, ara és torna a repetir que de la conferència no en sortirà cap resultat pràctic.

Austria ha enviat un missatge als aliats dient-els-hi que si no ajuden a Austria econòmicament aquesta anirà fatalment a un cataclisme.

El govern d'Angora ha protestat davant els aliats de que s'hagués concedit l'autonomia a Angora.

A Itàlia continuen les lluites entre fascistes i comunistes emperó aquesta setmana han passat del carrer al parlament on els diputats per comptes d'esgrimir les armes de la oratòria fan exhibicions de magnífics revòlvers de les millors marques.

A Irlanda es dona com a definitiva ja l'entrada de les tropes regulars a Cork.

Ha sigut greument ferit el comandant Neilson a Exeter. Es creu ha sigut com a represàlia per haber condemnat els anglesos a mort als que mataren a Wilson.

En una reunió entre els mariners britànics i el govern s'ha arribat a l'acord de la baixa d'un chelin diari a partir de

primer d'octubre i d'un treball com a mínim de 44 hores setmanals.

S'ha arribat ja a un acord entre el President del Reich i el President de Baviera; Baviera aixecarà l'ordre de suspensió del decret de protecció de la República i en canvi el Reich dictarà una disposició encaminada a assegurar la sobe-
rania absoluta de les nacions federades.

Es afalagador per els que son republicans l'afectuos i encoratjador misatge que el President dels Estats Units ha enviat al President d'Alemanya amb motiu del primer aniversari de la constitució de la república alemanya.

A Rotterdam hi ha vaga general de trasports fluvials.

A Johannesburgo amb molta energia (massa per que son contraris a la pena de mort) s'ha condemnat a mort a un miner per haber matat a dos indígenes.

En El Congrés Internacional de Minaires celebrat a Francfort entre altres coses s'ha acordat la publicació d'un

diari que serà escrit en francès, alemany i anglès. També acordaren anar a la vaga general internacional sempre que entre els esmentats països és declarat la guerra.

Els socialistes del Rhin fent de nacionalistes (cosa que haurien de fer també els catalans) han enviat un missatge a en Lloid George protestant de les mides que vol pendre França sobre Alemanya i sobre tot que vulguin separar-se de Alemanya les províncies Rhenanes.

En el congrés internacional de minaires s'ha acordat demanar als governs prohibixin el treball de les dones i dels joves menors de 16 anys.

Estant en Lock-out els ebanistes madrilenys i la primera de les seves conclusions del manifest al públic és tant quixotesca i que revela tant poca visió de la corrent moderna d'organització del treball que no hem pogut menys de alegrar-nos instintivament mentre la llegiem.

El Rei mes potent del món, el rei d'Anglaterra, té de demanar permís cada any al batlle de Londres per poguer entrar en la Vella Ciutat. Si el Rei no en demanés, estem segurs que no hi entraria; i que els cadavres dels ciutadans que sabrien morir ans de claudicar sos drets, li impedirien entrar.

A Espanya; no un Ajuntament, sinó la *llegítima representació popular de tota una província* per unanimitat pren un acord en contra (segons interpretació del mateix governador) del governador.

Una colla de gent que s'anomenen ciutadans i que volen pertanyer a la aristocràcia, servilment van a demanar a aquest que no dimiteixi; es fa la ridícula manifestació esmentada mes amunt i el Governador que dóna dugues notes dient que dimiteix amb caràcter irrevocable retira la dimissió i *aquí no ha passado nada*: mes que entre la *llegítima voluntad popular de tota una província* i els pregs de quatre representants de la política de la por, tenen aquetstota la beligerància i es aquella completament posposada.

La política de la por és la mes menyspreable de totes, és la única mancada absolutament de valor moral; és la única que un home civilitzat no pot tenir. La civilització no vol pas dir disminució de virilitat sinó pel contrari, refinament, perfecció, i superació de la mateixa. Ho recalquem per a que consti ben clar que l'home que en la defensa dels seus ideals no subordina a ells les seves comoditats, els seus diners, i fins la seva vida, no té dret a ésser nomenat ciutadà d'un país lliure.

I molt menys «aristòcrata» com ridículament s'anomenen molts dels integrats del partit de la política de la por.

La política de la por

Trist es el confessar-ho, més avui existeix a Catalunya el partit de la por.

La Lliga Regionalista que a voltes segueix una política contradictòria, té gestes de dignitat lloablíssima com el lograr treure de Bisbe de Barcelona al que avui es el Primat de l'Espanya, Doctor Reig quant actuava anticatalanament; El conseguir fer dimitir al Comte de Salvatierra, quan també va anar en contra dels interessos de Catalunya. I entre altres molts, el gest elegant que acaba de fer la Diputació de Barcelona enfront del Governador actual.

Hi ha emperó a Catalunya el partit de la por; és un partit que no te ideal;... conserva la vida... i les pessetes.. fent servilment la gara gara als que tenen la forsa matèrial quan aquests els deixen viure la seva vida vegetativa...

L'orgue d'aquest partit és «La Vanguardia», *Periódico Independiente*, de tota idealitat.

La política de la por és la que ha defensat aquestos dies al Governador actual; L'orgue de la política de la por, «La Vanguardia» és la que ha fet el gran bombo a la desafortunada política governativa.

«La Vanguardia» del dissabte passat al parlar de la *Imponente Manifestación* en favor de la política del senyor Martínez Anido, diu literalment «por las calles afluyentes a la Plaza de San Jaime acudian verdaderos rios de personas... veíanse muchos obreros entre los manifestantes»

Afluixa una mica Vanguardia!... obrers...?

Encara que «La Vanguardia» digui el que vulgui, *entre els espectadors i els actors* no hi havien en la plaça més de *trescentes personas* i que després formessin la manifestació sols uns cinquanta. A nosaltres que presenciarem els fets ningú pot enganyar-nos.

Creiem, doncs que «La Vanguardia» si vol ser un serio diari d'informació no deu dir *mentides tant garrafals*.

Ara bé: ¿Perquè defensa la «Vanguardia» i la «Liga Patriótica» de a... i la «Liga Ciudadana» de b... i la «Unión Monarquica» de c... la política del senyor Martínez Anido?

¿Es que la política del senyor Martínez Anido representa a algún partit català? no. ¿Es que representa la política d'algun partit de Madrid? tompoc perquè pot representar la de tots. ¿Es que representa un gran tècnic en questions administratives? tampoc... però com la política de la por creu de bona fè, que dimitir el present governador i matarlos a tot ells plegats fora el mateix... li supliquen que no dimiteixi... ¿en nom dels ideals de Catalunya?... ca! ¿en nom dels ideals de llibertat?... ca! doncs en nom de què?... ¡en nom de la por!

En nom de la por es precisament la única cosa que no té dret a tindre cap ciutadà d'un país d'homes lliures.

El país mes equilibrat del mon i de la ciutadania mes culta i refinada Anglaterra, és el que ha assassinat a més Reis; i és que aquest país vol la Justicia i la Llibertat però no Tirania; i quan en nom de la llibertat de la pàtria tirania es realitzava tenia la valentia suficient per avant-posar els interessos del poble a tota persecució possible de vides i d'hisendes.

Per això i solament per això davant de cada ciutadà anglès un deu descobrir-se; per això i no per les seves pessetes es digne la ciutadania anglesa.

No fer mal, tot tolerant afemelladament l'autoritat de qualsevol força material mes potent que la pròpia no és pas ésser ciutadà: ésser ciutadà es proclamar els drets de ciutadania sempre; tant quant darrera porten aplaudiments tant quant porten presó, o dol, o morts, o arruinats, o dolor.

Assemblea Comarcal de Delegats Rabassaires a Castellar del Vallès

El passat diumenge, dia 13, es reunisots la presindència d'en Ferrer Vilches els Delegats Rabassaires del districte de Sabadell essent representats els següents pobles: Sentmanat, Sardanyola, Ripollet, San Feliu, Palau, Polinyà, Santa Perpètua, Barbarà, San Quirce, San Cugat, Castellar i Sabadell; feren ús de la paraula en Astro Gené, Viver i Ferrer Vilches, acordant els reunits donar efectivitat als acords presos en la Assemblea de Barcelona, com en tots els actes d'aquesta campanya. Fou gran l'entusiasme dels reunits.

El mateix diumenge, es celebrà un mitin a Sant Martí Surroca, prenent-hi part en Braulí, Solsona, Aragay-Micó y Lluís Company. En dita Vila on els inscrits ratllen als 500 tingué gran importància l'acte mencionat, premiant l'auditori, que feu nombrós amb llargs aplaudiments els fogosos vibrants parlaments dels oradors.

Assemblea de Joventuts

Nacionalistes Ibèriques

Manifest de les «Irmidades da Fala»

Les «Irmidades da Fala» de La Coruña endrecen la següent crida a «todol-as Mocidades nacionalistas da Hespaña e de Portugal» per a reunir-se en una Assamblea a Saragossa, a la tardor:

«Irmãos nacionalistas da Iberia: Hasta fai poucos años somente catacin no panorama espiritual da Hespa-centralista as liberdades dos seus pobos coa mesma puxanza con que sempre as defenderan contra da absorción imperialista das dinastías extranxeiras, que dende a Edade Media quixerón facer dos pobos libres e civilizados da Iberia unha unidade artificial, escravizante e barbara.

Ises bravos patriotas eran-os únecos que poñían unha nota de quente emoción no panorama espiritual da Hespaña, escuro e frío como unha invernia. Da outra banda, o irman Portugal dabanos as costas, receloso e precavido, sin poder entender-se con nosco, porque il tamén sufrira n-outroza os azos imperialistas, dos Reis de Castela; e na veira—mar do Atlántico acochaba con agarimo a sua soberanía, porque dábase conta de que da terra e non do mar podería vir o perigo contra das suas liberdades.

Pero a Historia da Civilización non se construye con fenómenos patolóxicos. Por iso Hespaña, dende que conquireu o seu artificial unitarismo, quedou o marxén da vida civilizada sin aportar a Historia da Humanidade mais que unha negra sombra tráxica que foi cubrindo a través do stempas o luminoso resplandor dos pobos ibéricos.

Baixo isa negra sombra latexaban as enerxías de Aragón, a cuna das liberdades cidadanas, que alumeara ao mundo o verdadeiro espírito da democracia moderna; a Andalucía a Raiña da Civilización medieval, arrolando no mar azul lembranzas da fuxida grandeza; a Valencia dos xardís enmeigados, cultivando nas suas frores, como noiva para unhas nupcias con tempos mais espréndidos; a mesma Castela, a cincuenta da Hespaña, que sofre todo o peso das górias macabras do centralismo; e a nosa Galicia...

E non podían perdérese istos pobos para a vida da Humanidade. Por iso oxe, o tempo que a Hespaña se afunde, xurden con mais forteza todol-os pobos ibéricos entoando o común arelas de liberdades, como unha sinfonía civilizadora.

E a voz de Cataluña e de Vasconia xúntanse voces de todol-os recunchos da Hespaña. No Aragón, na Andalucía, Valencia e Galicia toda a mocidade xenerosa, toda a mocidade que ley un pensamento ou un amor na y-alma, xúntanse en organizacións nacionalistas; na mesma Castela os espíritus mais escolleitos danse conta de que somen-

tes a Hespaña poderá fer salvación deixando o camiño a unha nova Iberia libre, cimentada na liberdade e fraternidade dos seus pobos.

Todol-os nacionalistas da Hespaña comulgamos no mesmo ideal: recadar para os nosos pobos o dereito a interrogar e dirixir os seus destinos; liberdade para interpretar-o espírito de xusticia que xermola nos sentimentos de cada pobo; liberdade para traballal-as nosas terras; liberdade para adeministrar-as almas dos nosos fillos—¡a nosa Patria futura!—c-o insino arrincado a entrañas das nosas terras dos nosos costumes, das nosas tradicións; libertados n-onha verba, para poder aportar a Civilización da Humanidade o fecundo esforzo das nosas artes, das nosas ciencias, dos nosos traballo se das nosas culturas. Queremos tamén os nacionalistas, en substitución d-unha Hespaña imperialista e decadente, que non é mais que unha unión mecánica de pobos escravizados, creal-a futura Iberia, que será unha confederación orgánica de pobos libres e demócratas; unha confederación de Estados libres, na que cada un entre por vountade propia e nunca por imposición allea. Queremos reintegrarnos a Civiización europea, da que nos tén separados o Estado hespañol. Queremos facel-o gran solar ibérico, para que n-él podan fecundarse as vidas d'Europa e da América.

A experiencia de vascos e catalás tenos demostrado duas verdades: que nada se conquire con movementos isolados; e que tampouco se conquire nada con representacións políticas que parlamenten co Estado hespañol. Temos que xuntarnos todos para crear unha forza superior a do Estado, non cimentada en cativas organizacións políticas, sinon na conciencia unánime dos nosos pobos, afincándonos d-unha vez para sempre no convencimento de que a razón somentes nos será reconocida cando a seipamos acompañar coa forza das nosas organizacións.

O irmán Portugal non pode esquecerse de que si o Estado hespañol intentou asoballalo en troques os pobos da Hespaña cando loitaban pol-as suas liberdades, nos tempos de Felipe IV. contribuíron a que Portugal conquire a liberdade sua. Somos, pois, todos irmáns na loita pol-as mesmas arelas e ideais e si Portugal fai xa tempo que conquireu a vitoria, non pode esquecerse de que unha Hespaña unitaria sempre sinificará para él un grave perigo, y en troques n-unha Iberia de Estados libres terá infinitas posibilidades de grandeza, porque non pode esquecerse tampouco e sobre todo de que Galicia tén con él afinidades de raza, de lingua, de cultura e de sentimentos tan fortes, que chaman a berros pol-o unión dos dous pobos. Iste é o camiño que as leis

da Natureza e da Historia nos marcan. Ista é temen una obriga que temos os pobos de Iberia de nos xuntar para facer no Oucidente da Europa o foco da nova Civilización, que ollando para a inmensa América, e libre dos perigos do Ourente, alumee o camiño dos mundos novos.

Faise percisa de inaprazable urxencia, unha estreita e permanente colaboración de todol-os nacionalismos da Iberia. As novas ideas queren procedimientos novos e almas novas. As vellas xeneracións teñen a conciencia embotada e callosa pol-o rodar dos seculos. Por iso o trunfo do noso ideal tén que ser obra das mocidades. E por iso nós, representantes da mocidade galega, nos diriximos a todol-as mocidades ibéricas. Para o traballo común temos denantes que noscemos, fixar os nosos programas e o noso plán de loita; temos que demostrar que na vella Hespaña os nacionalistas somol-os uneces que repersentamos unha ideoloxía armonizadora e costrutiva; os únecos «antiseparatistas», porque na desfeita de todol-os valores morales que se está operando na Hespaña, onde cada hespañol vive n-un isolamento espiritual, como obedecendo o berro tráxico de «¡sálvese quen poida!», somente nos sabemos tratarnos con amore de irmans.

Debemos pois xuntarnos todos n-unha gran Asambreja de mocidades nacionalistas da Iberia. Non compre agardar mais. Podemos e debemos facelo no proisimo Outono en calquera cidade de Península. Mais pol-a sua situación estratéxica, permitímonos sinalar a cidade de Zaragoza. E ós aragoneses brindamos o desenrolo e organización da iniciativa, si alí se acorda celebrala.

Non queremos esbozar un programa, porque o noso fin e somente espallala idea ós catro ventos, pra que todoos a recollan e mais acertados ou mais audaces que nós, a amplíen e vigoricen. Permitímonos emporiso invitar a todos a que pensen que faise percisa fixar na Asambleia as bases da Confederación ibérica; creare un organismo que a presente; creare tamés orgos na prensa, facer un plán de intertroque da propaganda das nosas mocidades; e estudar tamén as nosas relacións con Portugal, pensando en que pra os nacionalistas non deben eisistir as fronteiras artificiosas dos Estados.

Eiquí na Galicia hay moitos orgaismos nacionalistas que levan vida autónoma, como tamen-os hay nas demais nacionalidades. Nós diriximos a todos. Cómplenos, pois, facer unna chamada de irmans a todol-os nacionalistas galegos que non están repersentados na nosa organización, na seguranza de que todos acudirán o chamamento, como nos acudiremos a todol-os que eles nos fagan. E pol-o derradeiro temos que dicir ós nacionalistas da Iberia que non nos diriximos a organización determinadas, sinon a todas cantas haxa, e tamén ós nacionaistas que inda non pertenezcan

e ningunha, porque todos temos obriga de axudar a grande obra: todos nós temos que ser parte do gran moimento glorioso que hemos de ofrendar á Civilización da Humanidade, creando a grande Iberia na fraternidade dos seus pobos, conquerida pol-a fraternidade dos seus fillos.

¡MOCEDADES NACIONALISTAS DA IBERIA: XUNTEMONOS TODAS PORQUE NA NOSA XUNTANZA ESTA A LIBERTADE DAS NOSAS TERRAS!

Pol-as «Irmandades da Fala».—Carlos Monasterio, secretario.—Jhoan J. Viqeira, Primeiro Conselleiro».

Vibracions Actuals

A estiuejar! A estiuejar!

—Quina calor! Quina calor que fa!
I aquest *vici* de lamentar-se, en l'estiu, de la calor, fa que tothom vaigi acaloradament d'un lloc a l'alre en busca de frescor.

I axí es veu que habitants de Barcelona van al Masnou, els del Masnou van a Caldetes, els de Caldetes a Palamós, els de Palamós a Figueres, els de Figueres a França i els de França venen a Espanya.

La qüestió és bellugar-se; *donar-se aire*. I per treure's la calor què millor que *donar-se aire*.

Però el sol, l'astre sacrosant, contempla, amb cara riallera, totes aquestes infantils maniobres i escampa, a dojo, llurs calorífics fiblons fins atrapar a tothom, a tot arreu, per bé que s'amaquin.

Mes com que 'il-lusió és la flor més agradosa i abundant del jardí de l'Humanitat, tothom acarona l'il-lusió de que amb enginy assolirà escapar de les fiblades de l'astre diví.

Pura il-lusió! Les convulsions atmosfèriques són la redemptora vàlvula del cos huma. Malaurat del que fuig absolutamen dels rigors de Natura.

Ara, que hi han persones que, per llur estat fisiològic, precisa que canviïn d'aires i d'aigües i—com que els ho permet llur situació econòmica—durant un parell de mesos cerquen, en llocs sanitosos, la convenien salutífera reparació. Això ho troben molt digne i encertat; però tots aquests *vull-i-no-puc* que per donar-se importància—segons creuen ells—es desentranyen per a, en arribar a l'estiu, canviar de localitat, solament per a poguer dir, amb veu plena, que van a *estiuejar*: tota aquesta gent—en concepte meu—no fan res més que el ridícul i un crim de lesa salut.

Demostracions? A doll. Fix eu-s'hi bé:

Hi ha menestral honrat que, gràcies a la vida modesta que porta, se la passa regularment; però l'estiu arriba i la moda—aquesta despòtica tirana del vulgus—imposa, al modest menestral,

l'obligació de portar la família a estiuejar.

—A estiuejar! A estiuejar!

I amb aquest crit per lema ja teniu tota la casa enrenou. I no hi han atenuants. Si l'home és refractari, es recorre fins al testimoni del metge amic que ho ha aconsellat a la senyora. Quin metge no indica a les senyores la conveniència de canviar d'aires?

Som a l'estiu? Doncs no hi ha remei: s'ha d'estiuejar.

—Vinga un itinerari estiuenc: Biarritz... Massa lluny i s'ha de passar la frontera. San Sebastian... Massa car, massa viciós i massa monàrquic. Puigcerdà... Aquí s'estaria bé; però massa Emili Junoy; sembla que tot Puigcerdà sigui d'ell. Ribes... Ribes? Deu ésser un feu d'en Vidalet. Camprodon... Camprodon? L'autor de *La Marina*? Ui! Massa gastat. Vich... Massa greixós. Centelles... Massa tenoriesc. I tenint filles casaderes

s'han de pendre precaucions. Mireu que és prou que amb tants pobles com hi han en la geografia no n'hi hagi cap que reuneixi totes les dignes condicions que precisen per a passar bé l'estiu, la família de Puigpelat. Ba! ba! Optarem per Santa Perpètua de la Moguda. I com que és molt aprop de Barcelona, vindrà bé perquè cada dia el senyor de Puigpelat pugui assistir a l'oficina. La família Puigpelat estiuejarà a la torra i el senyor cada dia anirà, de Santa Perpètua de la Moguda a Barcelona i viceversa. I si convé, com que està molt aprop, podrà anar fins a pendre les aigües de Caldes de Montbuy.

—Excel·lent! Excel·lent!

—Aprobat?

—Aprobat.

I ja me'n teniu al bajanet d'en Puigpelat cada dia amunt i avall, viatjant més que una maleta i sempre acalorat i traient la llengua temerós de que li

Primer gràfic de la Colecció Artística Patriòtica que anirà publicant «L'INTRANSIGENT»

escapi el tren. Sort que, en arribant al tren, com que els vagons són encoforats i ni menys hi passa l'aire, no hi ha por d'un refredat. I així el pacient senyor de Puigpelat va sempre amunt i avall, com una llançadora, carregat de farcells i de paquets; tots són encàrrecs d'una i altra banda que, encara que el molesten una mica, l'ajuden a distreure's. I ell ben content que n'està. Sobre tot quan, en baixar del tren, troba un amic que li pregunta:

—D'on vens, Puigpelat?

—De estiuejar.

—Quina sort que tens!

I quan, en pujar al tren, troba un altre que li diu:

—On vas, Puigpelat?

—A estiuejar.

—Tú sí que ets feliç!

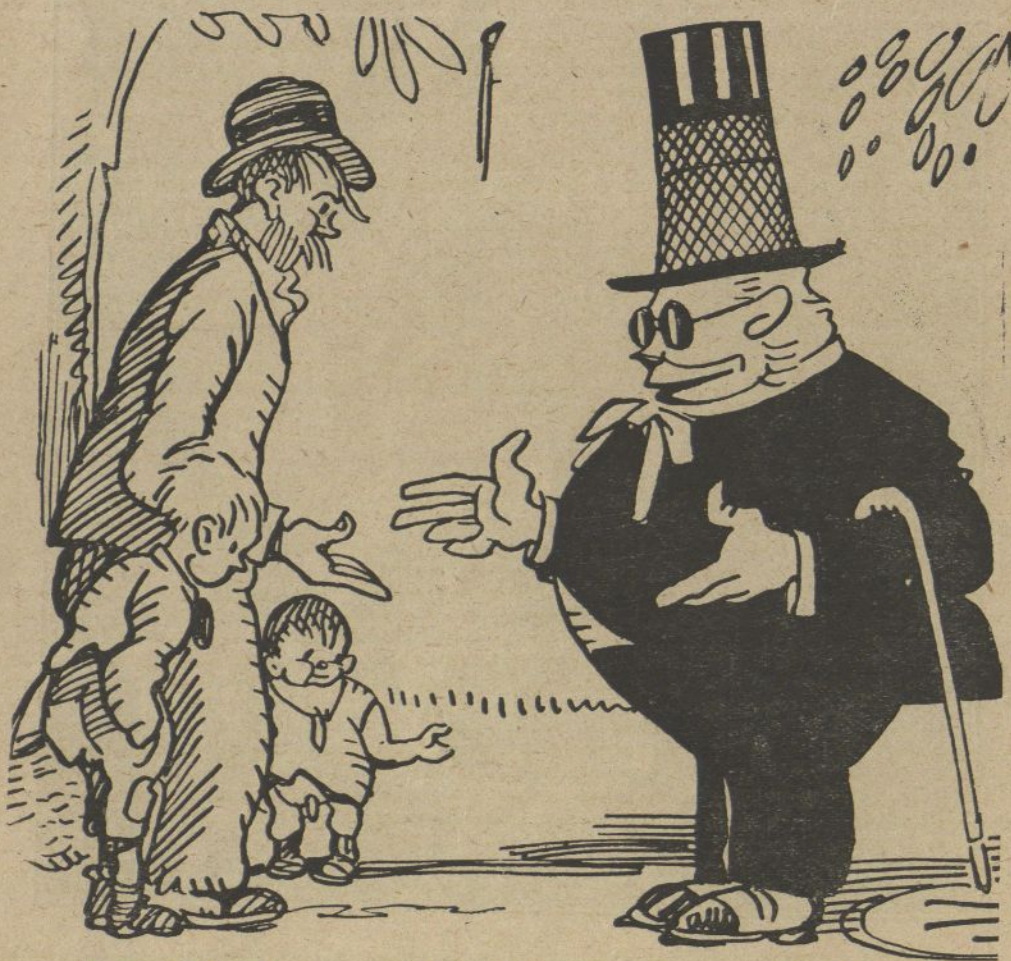
Feliç no ho és massa, perquè en arribant a Santa Perpètua de la Moguda, com que està fatigat, sols pensa en tirar-se damunt del llit per a descansar; però els mosquits, com que el veuen foraster, l'assetgen, sanyudament, i no el deixen ni respirar. Ell prou s'aixeca i dóna alguna batuda; però això, a més de no produir cap resultat positiu, fa que transcorri el temps i quan se n'adona, ja ha d'espavilar-se per a tornar a marxar vers Barcelona.

Però... paciència. Tot sigui per la satisfacció que s'experimenta en veure's rodejat d'amics que exclamen:

—Què és feliç en Puigpelat! Ja vé d'estiuejar.

—Què s'ha de fer? No som a l'estiu? Doncs, a estiuejar. A estiuejar!

MARIAN AMAT

No mes cobrareu vos, perquè les criatures per compte de xiular ploraven i això no ens feia cap favor

LA NOSTRA DANSA

S'ens demana l'inserció del següent comunicat:

Exm. Sr.: Els que signem aquesta comunicació som els representants del «Foment de la Sardana de Barcelona», entitat que representa avui dia el sector més considerable dels sardanistes barcelonins, que dediquen les hores d'esbarjo a la pràctica de les danses populars catalanes, i molt especialment la Sardana, la més típica, la més airosa, la més honesta i «la més gran de totes les danses», com cantà l'immortal Maragall.

Així com els poetes i prosistes han catalanitzat les lletres de Catalunya; així com els músics han fet reviure les melodies pròpies de la terra catalana, i En Clavé i En Millet les han propagat i propaguen amb llurs chors i orfeons; així com els pintors recerquen i conserven en els nostres museus les velles pintures catalanes, nosaltres, damisel·les i joves, més humils, més modestos en la nostra col·laboració patriòtica, posem tot l'entusiasme de la nostra juvenesa en l'admiració d'aquesta dansa tan genuïnament catalana, i amb tota la nostra bona voluntat la propaguem i l'hem feta triomfar esplendorosament entre el jovent de la nostra terra, contribuint així a la catalanització de la joventut expansió i a desterrar aquelles danses exòtiques, per a no dir-ne immorals, que esperonen la bestialitat i són tolerades amb la complicitat de persones «soi dissant» decents.

Nosaltres aspirem a la catalanització de la dansa i anem realitzant aquesta aspiració amb el major desinterés, i en l'exercici d'aquesta orientació que ens hem imposat, no hi cerquem cap «comissió» en els contractes i en l'organització de les ballades en les quals intervenim, ans al contrari, hi contribuïm a escot del nostre peculí particular.

Es per tots aquests motius que ens han ofès i en protestem enèrgicament, les paraules despectives referents a la sardana i de les insidies que, contra els sardanistes, en el darrer Consistori, pronuncià el Regidor, Sr. Viza; aquest senyor, que pel seu nom no sembla català i en la seva anticatalanitat no sab guardar el respecte degut als usos i costums de la nostra terra, on viu, suposant intencions egoistes i interessades als que ballen sardanes solament per a tenir ocasions de demanar subvencions a l'Ajuntament.

A Barcelona s'hi ballen sardanes arreu i cada dia. Quines subvencions es demanen a l'Ajuntament per a fer aquestes ballades?

Nosaltres, que no podem fer sentir la nostra veu al Consistori, sia'ns otorgada, pel Sr. Alcalde, la justícia de que allí s'hi llegeixi aquesta comunicació com a contesta a l'esmentat Regidor.

Mercè que li agraiem coralment.

Visqui, Exm. Sr. Alcalde, molts anys pel bé de la Ciutat i Catalunya.

Barcelona, 5 d'agost de 1922. — Per acord del C. D. del Foment de la Sardana de Barcelona.

El President, Narcís Vidal.

El Secretari, Jacint Mata.

Excel·lentíssim Senyor Alcalde de Barcelona.

Poble i Agraïment

Quina pega! En Sánchez Guerra pensava passar l'estiu tot tranquil donant-se dutxes allà al Nord, quan d'improvís (?) els correués fan la vaga, partint-l'hi l'estiu pel mig! No es pot ésser pas ministre ni pels diners d'En Rostchil! Si no fos per patriotisme, qui s'exposaria aixís? I encara, ingrati sempre, el Poble els diu vividors i ruïns! No els estima els sacrificis que a la pàtria han d'oferir! Si jo fos d'En Sánchez Guerra, dimitia tot seguit. No voldria que un conflicte me partís l'estiu pel mig!

Es que n'estan de desgràcia
els governs qu'anem sofrint !
Conflicte que s'els presenta,
l'enverinen tot seguit !
Lo què podria resoldre's
sense molestà al veí
amb senzilles entrevistes
celebrades amb bons fins,
si a temps sabés entreveure's
la gravetat del motiu,
sempre arriba an el punt màxim,
quan ja no's pot transigir ;
amb perjudici gravíssim
dels qui cap culpa hi tenim !
No s'encarilen les coses
pel veritable camí.
Triomfen els egoismes
sempre en contra del País
que paga i calla... i confia
que en els moments de perill
sorgirà, com nou Messies,
qui posi els punts a les is,
fent triomfar la Justícia,
dictant lleis de bon sentit
per treure l'estat anàrquic
que fa temps que estem patin.
I el País jamai l'encerta,
i el desgavell no té fi,
perquè tot s'arregla a mitjes
per sortir del compromís !
I amb normalitat fingida
la processó va per dins !

Si el Poble tingués prou gènit
i sapigués exigir
que els responsables paguessin
els plats trencats sens motiu,
bé prou que aviat veuriem
un canvi en el procedir !
Bé prou que els qui ara governen
dirien que n'estan tips,
prò no ho dirien per pose,
com fan ara tot sovint,
fent veure qu'es sacrifiquen
per la ditxa del País !

En resum : qui té la culpa
que visque èm tal com vivim
amb un conflicte per dia
i un desengany cada nit ?
Els Governes, dolents o tontos ?
El Poble qu'està dormint ?
Si són els uns o bé l'altre,
no soc jo qui ho ha de dir !
Que si jo fos Sánchez Guerra
fóra la mar de tranquil,
i aniria prenent dutxes
una volta dimitit,
pensant *ahí queda eso*
per qui vulgui presumir
Què correués ni romanços !
Primer jo, qu'ara és l'estiu !

ATHIS

Campanya Agrària

Important Mitin a Martorell

El passat dissabte, tingué lloc un gran acte de propaganda «Pro Rebassaires» en el estatge de la societat «El Progrés» començà aquest a les deu de la nit, presidint el company Martrat.

La sala estava tota plena de Rabassaires entre els qui regnava gran entusiasme. Parlaren en Riera de Martorell qui encoratjà als seus amics a seguir la tasca empresa i no defallir fins assolir la consecució de les seves aspiracions.

En Ferrer Vilches, de Barcelona, saludà als reunits en nom de les Joventuts de nostra Ciutat. Féu constar que era dels republicans que creia que ja no hi lloc a parlar al poble de vells i arcàics ideals que els temps han arreconat i que aquest se li hà de parlar de coses més vives i positives. Després d'un breu esboç de les llibertats i aspiracions modernes que glosar amb acert, digué que en el Segle XVII la gent no podia concedir el poder d'un Rei sense ésser aquest absolut i que a conseqüència de la Revolució Francesa i pels seus efectes varen anar passant tots els sobirans d'Europa de absoluts a Constitucionals i que la mateixa sort té reservada el progrés als Patrons de la societat present. Es precis doncs, que rebem amb simpatia i entusiasme els aires de renovació que venen d'Orient perquè ells són portadors de normes més equitatives per la societat. Fou llargament aplaudit.

Brauli Solsona de «El Liberal» féu constar la seva adhesió a la campanya i amb paraules vibrants exortà als pàgesos a la unió perquè aquesta dona la força per vèncer.

En Amadeu Aragay, de Sabadell, digué que els Partits Republicans principalment el Radical estaven cavant la seva fossa on han d'enterrar-se si no incorporen en el seu programa i en la seva actuació les corrents modernes. Es precis doncs (digué) que les Entitats recobrin la seva personalitat i que s'acabin les adhesions incondicionals als quefes, una ovació premià el bell discurs de l'Aragay.

El Diputat Provincial Eduard Micó feu constar la seva simpatia a l'Acte i s'ofert per la campanya, tractà el problema de la Rabassa Marta desde un punt de vista jurídic, premiant l'auditori amb llargs aplaudiments els seus acerts.

En Lluís Companys fou saludat al aixecar-se amb una llarga ovació. Digué que ell considerava aquesta campanya com una de tantes de reivindicació social a les quals donava tota la seva energia, però que aquesta l'omplia de orgull perquè a pesar del poc temps de propaganda està ja donant grans resultats i casi es pot dir que té l'èxit assegurat. Diu que és un enamorat de la màxima den Rousseaux que deia que el Capital ha de treballar i el treballador ha de posseir.

S'extengué en llargues consideracions filosòfiques que afecten a la Campanya acabant amb briosos conceptes un cant a la llibertat i al Progrés, una forta ovació esclatà al finalitzar el Sr. Companys.

Després de l'acte, s'allistaren uns 150 Rabassaires que engroxiren la ja nombrosa de Martorell.

Hem llegit un reglament publicat a la premsa de Lleida referent al funcionament de la institució «Crops patriòtics», i en quina organització pren part activíssima l'entusiasta nacionalista de Albesa en Fermí Palau Casellas. Aqueixa nova germanor que està cridada a donar als jovenets de Catalunya una orientació sana i progressiva sense els prejudicis místics dels «Pomells de Joventut», s'ha començat a estendre molt satisfactoriament per Lleida, Borges, Balaguer, Termens, Albesa, Portella, Vilanova de la Barca, Tarrelameo, Organyà i altres poblacions.

Cel·lebrem molt que a Lleida on més íntegra es conserva l'autenticitat de la parla catalana, hi hagi tants bons catalans que s'interessin per el desenrotll moral del jovent que amb son amor ha de reivindicar a la nostra terra.

Ll. B. : Agraïdíssims per la seva estimada carta. Per correu rebrà la nostra contestació.—V. de M. : Celebrem veure que hi ha qui tan es preocupa de la gramàtica catalana. Dedicat aquest periòdic preferentment a la política, recomanem a vostè per a el millor èxit dels seus plausibles propòsits que es dirigeixi a les institucions orientadores de la instrucció catalana a quines necessàriament hem d'atendr'ns tots per a la general interpretació de la escriptura.—J. J. : Mercès mil per vostres carinyoses paraules. Rebereu resposta per correu.—Mallsol : Més que agraïts per les seves atencions i celebrarem que el temps li permeti prodigar-se amb L'INTRANSIGENT.—L. R. : Vostè amic nostre, com tot hom que vaigi amb la fe de bon ciutadà, té L'INTRANSIGENT a la seva disposició.—J. P. : No cal dir que ens produï una gran satisfacció la col·laboració seva.—M. R. : Això no pot ésser ; pensi-ho bé i ho comprendrà.

Imp. I. Porcar, Sans, 9 - Teléf. 594 H.-Barcelona

LA CATALANA

DE RAMÓN ESCOLÀ - Riego, 38.

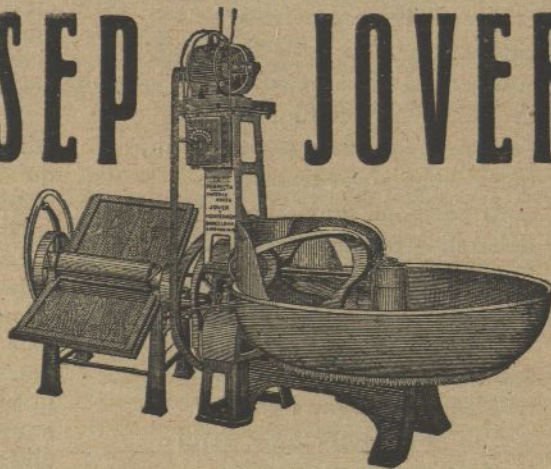
ARTICLES
PER A TOTS
ELS SPORTS

Sastreria - Sombrereria
Camiseria - Gorras
NOUS MODELS

Teléfono, 148 H.

¡FORNERS! LA PASTADORA "LA PERFECTA" D'EN JOSEP JOVER

Es la que ha obtingut el «Gran Diploma d'honor» en l'Exposició Internacional de Buenos Aires de l'any 1911 i el «Gran Diploma d'honor amb medalla d'or i plata» en l'Exposició Internacional de Panificació de Barcelona de 1912

TALLERS I DESPATX
CARRER D'ENTENÇA, N.º 16 I 18 - BARCELONA
Teléfono A. 2774-Direcció telefónica JOVEFERRER

Fàbrica de
Gèneres de Punt

LA NIEVES

Gran assortit en articles per a la temporada d'estiu i la vinenta d'hivern
Preus reduïts - Fabricació pròpia - Mes barato que ningú
Creu Coberta, 103 - Hostafranes - BARCELONA

Dies feiners
de 9 matí a les 8 de la nit
dies festius de 9 a 1 matí

JOAN GANTZER ÓPTIC

Carrer de Badalona, 11, 1.º (abans Ventalló entre Alcolea i Vallespir)
Barcelona - Sans

NO OBLIDEU MAI LA

MATROPINA